

© **Can Sanat Yayınları A.Ş., 2010**

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN 978-975-07-1205-0

1. Basım: 2010

8. Basım: 1000 adet, Kasım 2022

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran

Düzeltili: Fulya Tükel

Son Okuma: Seda Ateş

Kitap Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Tasarım Uygulama: Recep Eren

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.

Yayıncı Sertifika No: 43514

Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sanyer, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Pasifik Ofset; Sertifika No: 12027

Adres: Cihangir Mah. Güvercin Cad. Baha İş Merkezi

A Blok No: 3/1 Z. Kat Avcılar, İstanbul

Bopato 2

Özgürlüğe Kaçış

CEMİL KAVUKÇU

Resimleyen: Mustafa Deliođlu

CEMİL KAVUKÇU

1951 yılında Bursa, İnegöl'de doğdu. İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Jeofizik Mühendisliği Bölümü'nü 1976'da bitirdi. Öyküleri, 1980 yılından bu yana çeşitli dergilerde yayımlandı. *Patika* adlı eseriyle 1987 yılında Yaşar Nabi Nayır Öykü Ödülü'ne, *Uzak Noktalara Doğru* (1995) adlı öykü kitabıyla 1996 yılında Sait Faik Hikâye Armağanı'na, *Angelacoma'nın Duvarları* (2008) adlı anlatısıyla 2009 yılında Sedat Simavi Edebiyat Ödülü'ne değer görüldü. *Yalnız Uyuyanlar İçin* (1996), *Bilinen Bir Sokakta Kaybolmak* (1997), *Temmuz Suçlu* (1998), *Dört Duvar Beş Pencere* (1999), *Pazar Güneşi* (2000), *Gemiler de Ağlarmış* (2001), *Başkasının Rüyaları* (2003), *Mimoza'da Elli Gram* (2007), *Tasmalı Güvercin* (2009), *Düşkaçıran* (2010), *Aynadaki Zaman* (2012), *Üstü Kalsın* (2014), *O Vakıt Son Mimoza* (2015), *Maviye Boyanmış Sular* (2016), *Yüzünüz Kuşlar Yüzünüz* (2017) ve *Balyozla Balık Avı* (2019) adlı öykü kitaplarını kaleme alan

Kavukçu'nun *Dönüş* (1998), *Suda Bulanık Oyunlar* (2004) ve *Gamba* (2005) adlı romanları ve *Örümcek Kapanı* (2013) adlı deneme kitabı yayımlandı. 2013 yılında Erdal Öz Edebiyat Ödülü'ne değer görülen usta yazarın çocuklar ve gençler için kaleme aldığı eserler: *Selo'nun Kuşları* (2004), *Havhav Kardeşliği* (2010), *Özgürlüğe Kaçış* (2010), *Bir Öykü Yazalım mı?* (2011), *Kafeste Bir Topik* (2011), *Yeşilcik* (2012), *Yolun Başındakiler* (2013), *Berk'in Gizli Gücü* (2014), *Masal Kurma Oyunu* (2016), *İlginç Bir Şey Yapmalıyız* (2020), *Siyah Rüya Taşı* (2022). Eşiyle birlikte bazen Ankara'da bazen Ordu'da yaşayan Cemil Kavukçu'nun bir oğlu var.

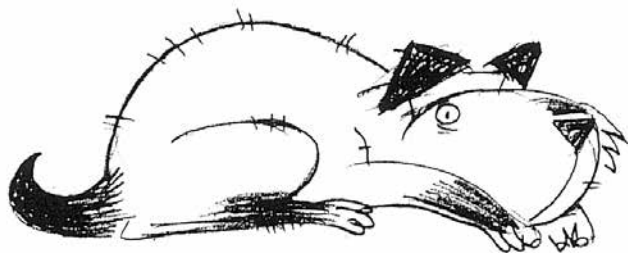
YAZARIN YAYINEVİMİZDEN ÇIKAN DİĞER KİTAPLARI:

Berk'in Gizli Gücü • *Bir Öykü Yazalım mı?* • *Havhav Kardeşliği* (Bopato 1)
• *Kafeste Bir Topik* (Bopato 3) • *İlginç Bir Şey Yapmalıyız* • *Masal Kurma Oyunu* • *Selo'nun Kuşları* • *Siyah Rüya Taşı* • *Yeşilcik*

İçindekiler

1: Barınak	11
2: Burcu	24
3: Barınak	32
4: Burcu	40
5: Barınak	47
5: Bobo Arkadaşlarının Arasına Dönüyor	55
7: Burcu	59
8: Kaçış Planı Uygulanmaya Başlanıyor	66
9: Kaçış	83

*Haydut'a
ve tüm sokak köpeklerine...*

1: Barınak

Hava çok sıcaktı. Güneşten korunacak gölgelik bir yer yoktu.

Barınaktaki köpekler yerlere serilmiş, dillerini dışarı çıkarıp serinlemeye çalışıyorlardı. Karınları hızlı hızlı inip kalkıyordu. Birçoğu uyuyordu. Uyku ile uyanıklık arasında olanlar ise kendinden geçmişti.

Hiçbir şey yapmadıkları halde yorgun ve bitkindiler. Barınağın en belalı grubu olan Çalı, Diken ve adları olmayan iki arkadaşı da bir köşeye çekilmiş, bezgin bezgin yatıyordu. Şu anda kabadayılık yapacak ya da olay çıkaracak güçleri yoktu.

Kaplardaki su yarıya inmişti. Yemekliklerin çevresinde ise akşamdan kalmış yiyeceklerin üzerinde onlarca karasinek uçuşuyordu. Çevreye saçılmış, günlerdir yenmediği için taş gibi olmuş ekmeğin parçaları vardı.

Arada, uzaktan geçen araçların motor sesleri, klaksonlar, sebze-meyve satan gezgin satıcıların haykırışları duyuluyordu. Yakınlarda bir yerdeki okulun ders arası anons müziği duyuldu. Ardından birçok çocuk sesinin cıvıltısı yayıldı ortalığa.

Bütün bunlar dışarıdan duyuluyordu; ama barınak sessizdi.

Yaşam durmuş gibiydi.

Bu koşullara karşın uyumamış iki köpek vardı: Topik ve Pamuk.

Pamuk'un da zaman zaman içi geçiyordu; ama Topik o kadar üzgün ve mutsuzdu ki onu yalnız bırakmamak için uykuya direniyordu. Arkadaşını avutmak, rahatlatmak için ne kadar çabalasa da bunda başarılı olamıyordu.

"Biliyor musun," dedi Topik, bunu söylerken önüne bakıyordu ve çok üzgündü.

"Neyi?" dedi Pamuk. Ağzını olabildiğince açarak esnedi. Topik bunu görmesin diye de başını öbür yana çevirdi. Gözlerinden uyku akıyordu.

"Ben buraya bir türlü alışamadım."

"Hangimiz alıştık ki?"

"Ama buradan şikâyeti olmayanlar da var."

"Haklısın, çok yaşlı ve hasta olanlarla, hazır yiyecek buldukları için bu koşullarda yaşamaya katlananlar var. Onları anlıyorum. Yiyecekleri, suları önlerine geliyor.

Sokaklarda arayıp da bulamadıkları her şey yani. Beni asıl rahatsız eden, köpekler arasındaki gruplaşmalar. Biraz zayıfsan, güçsüzsün tepene biniyorlar. Bobo olmasa ikimizin de durumu çok zordu.”

“Çalı ile üç serseri arkadaşı gibi, değil mi?”

“Evet, onlar gibi; ama başkaları da var tabii. Çalı’yı asıl kışkırtan Diken adındaki o pislik. İkisinden de nefret ediyorum.”

“Siz gelmeden önce geçirdiğim günler korkunçtu,” dedi Topik.

“Duydum,” dedi Pamuk, “seninle eğlenip alay etmişler. Uyutmamışlar, canını yakacak ağır şakalar yapmışlar... Yalnız sana mı? Çalı denilen o arsız köpek ve kendi gibi arkadaşları buradakilere çok çektirmişler. Sıska’yı köle gibi kullanıyorlar. Zavallı Sıska da onlara yaranmak için her istediklerini yapıyor. Bobo’yu görünce kulakları da kuyruğu da düştü. Bütün havaları söndü.”

“Bobo kendinden emin, hiçbir şeyden çekinmeyen, korkmayan tavırla içeri girdiğinde Çalı’yı görecektin.”

“Ne yaptı?”

“Öyle afalladı ki ne yapacağını şaşırды. Aslında Bobo’dan ürktü.”

“Şimdi de Bobo’ya yaranmak için çevresinde fır dönüyorlar,” dedi Pamuk.

“Aslında Çalı fırsatını kolluyor, değil mi?”

“Tabii. Bobo’ya karşı kim bilir ne planlar kuruyordur.”

“Burada sevgi yok.”

“Sokaklarda da yok Topik.”

“Herkes Çalı gibi, Diken gibi, adı sanı olmayan bir gözü kör Sarı Köpek gibi, kara bıyıklı esmer, şişman Bedri gibi acımasız mı? Hepimizden nefret ediyorlar. Bedri'nin elinden gelse önümüze zehirli yiyecekler atıp hepimizden kurtulacak...”

“İnsanlar Bedri kadar acımasız değil, içlerinde öyle iyiler var ki...” dedi Pamuk. Türkân Teyze'yi düşündü. Ne iyi bir insandı... O mahalledeki çocukları düşündü. Güzel günler ne çabuk bitmişti. Şimdi birçok köpekle birlikte burada tutsaktı. Gözleri doldu.

“Biz buradan çıkamayacağız galiba,” dedi Topik.

Çok umutsuz görünüyordu.

“O nasıl söz!” diye haykırdı Pamuk. Birden uykusu dağılmış, kendine gelmişti.

“Bütün inancımı yitirdim. Bobo çok düşünceli, günlerdir ağzını bıçak açmıyor. İlk günlerdeki heyecanı kalmadı. O da bunun imkânsız olduğunu anladı, değil mi?”

“Hayır!” diye, bu kez daha yüksek sesle haykırdı Pamuk. Yattığı yerden doğrulup kulaklarını dikti. “Öyle olduğunu asla düşünmüyorum. Bobo o kadar uzun susuyorsa kaçışımızla ilgili bir şeyler düşünüyor demektir. Şu anda olmayacakmış gibi görünse de buradan kurtulacağız, inan bana.”

Uykusu tamamen açılmıştı Pamuk'un.

“Ama Bobo neden susuyor?”

“Susmuyor Topik, düşünüyor, plan yapıyor. Buradan çıkmak hiç de kolay değil. Ona güvenmeliyiz. Sen neden bu kadar umutsuzsun ki?”

“Şu yüksek tel örgülere baksana Pamuk. Bekçiler

sürekli bizi kontrol ediyor... Hele o Bedri. Ondan çok korkuyorum ben.”

“Bedri’den ben de korkuyorum, Bobo dışında herkes korkuyor ondan.”

“O da Bobo’dan çekiniyor, değil mi?”

“Evet, Bedri ona karşı çok mesafeli davranıyor. Bütün bunların ben de farkındayım; ama hiç umutsuz değilim. Buradan kaçacağız.”

“Bunu duymak bile ne güzel Pamuk.”

“Özgürlüğümüze kavuşunca da ilk işimiz Burcu’yu bulmak olacak.”

Topik birden durgunlaştı.

Burcu’yu, o evi, o yaşantıyı unutmak istiyordu. Güzel günler bitmişti artık.

“Buradan çıksak bile ben artık o eve dönmek istemiyorum,” dedi.

Pamuk çok şaşırılmıştı. Başını yana eğip soru sorar gibi Topik’e baktı.

“Saçmalama Topik, sokaklar sana göre değil. Dışarıda yaşamak çok zor. Her an yakalanıp yine buraya dönme tehlikesi var. Hem Burcu seni gördüğünde ona yalan söyledikleri de ortaya çıkmış olacak.”

“Çıksın...”

Pamuk bir adım daha yaklaştı Topik’e.

“O zaman da Burcu seni kucağına alıp evine götürecektir.”

“Hayır,” dedi Topik çenesini ileri uzattığı ön ayaklarının üzerine dayayarak, “Burcu artık beni evine götürmez. Unutmuştur, görünce tanımaz bile. Üstelik ben de onu eskisi gibi sevmiyorum.”

Bunu söylerken hiç de içten değildi Topik. Öyle olmadığını biliyordu çünkü. Burcu'yu öyle çok seviyordu ki buna inanmak bile istemiyordu. Hiç görmediği annesiydi Burcu onun. O kafesten çıkarıp kucağına aldığı ânı, sıcaklığını hiç unutamiyordu. Ama şimdi Bobo olmuştu annesi. Onu koruyan, kollayan ve çok seven bir anneydi Bobo. Pamuk anlatmıştı, iki yetişkin çocuğu varmış Bobo'nun. Onları iyi birer çoban köpeği gibi yetiştirmek için elinden geleni yapmış, bütün bildiklerini, deneyimlerini aktarmış. Ama o iki çocuk bir gün annelerine, "Sen artık işe yaramıyorsun, git buradan," demişlerdi. Birden içi kabardı Topik'in, ağlamamak için güç tuttu kendini. Bobo gibi bir anneye yapılır mıydı bu? Topik annesini hiç hatırlamıyordu. Pamuk hatırlıyordu; ama çok küçük yaşta koparılmıştı annesinden. Ağlamamalıydı. Ağlarsa, hiç kimsesi olmayan Pamuk'a haksızlık yapmış olacaktı.

Burcu onu bir görse, sevinçten ne yapacağını şaşırırdı. Ama ya ona yalan söyleyen annesiyle babası? Onlar Topik'i karşılarında görünce ne yaparlardı acaba?

Birden Türkân Teyze'yi anımsadı Topik. Onun Burcu'su varsa, Pamuk'un da Türkân Teyze'si vardı.

"Diyelim buradan kaçtık," dedi Topik, "diyelim Burcu'yu da bulduk... Peki sen Türkân Teyze'yi aramayacak mısın?"

"Evet," dedi Pamuk. Hüzünlenmişti. "Diyelim kaçtık" diye bir şey yok! Biz buradan mutlaka kaçacağız. Türkân Teyze konusuna gelince... O beni sahiplenmedi, evine almadı ki Topikçiğim... Nasıl alsın, ben bir sokak köpeğiyim. Besledi ve sevgisini sonuna kadar gösterdi. Bu da

bana yetmişti. Elinden geleni fazlasıyla yaptı yani. Ona çok şey borçluyum. Türkân Teyze'yi bulmak, onu bir kez daha görmek isterim tabii. Beni tanır mı tanımaz mı onu bilemem. Benden sonra başka sokak köpekleriyle de ilgilenmiş, onlara yiyecekler ve su götürmüştür. Türkân Teyze gibi insanlar olmasa biz ne yaparız?”

Topik bundan çok etkilenmişti. Tanımadığı, bambaşka bir dünyadan söz ediyordu Pamuk. Bu dünyada onun yeri yok muydu?

“Benim Burcu'nun evine dönmemi mi istiyorsunuz?” diye sordu. Pamuk'un gözlerinin içine bakıyordu.

“Evet,” dedi Pamuk.

Topik buna alındı.

“Hani biz BOPATO olmuştuk. Buradan kaçtıktan sonra beni aranızdan çıkarmayı mı düşünüyorsunuz?”

“Yapma Topik! Bobo da, ben de seni çok sevdim, bunu biliyorsun. Ama sokaklar başka, sokaklar acımasız. Barınak ne ki! Senin tanımadığın kötü bir dünya var orada. Buradaki yiyeceklere bile alışamadın; ama sokakta bunlar da yok. Seni yalnız bırakmayacağız, korkma. Burcu'yu buluncaya kadar birlikte olacağız.”

“Belki de bulamayız. O zaman da hep birlikte oluruz, değil mi?”

“Buluncaya kadar birlikte olacağız.”

“Ya bulamazsak?”

“Birlikte olacağız tabii.”

“Burcu beni çoktan unutmuştur.”

“O hep seni düşünüyordur.”

“Düşünmüyordur.”

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

